

... Аспиета! Аспиета! Нечестиви измамнико! До основи разруших предателския ти град... Помен да не остане от него, камък въз камък да не се запази... Така ще стори с всички други неверни гнезда! И Калоян се луташе несвестен из цъфналите градини, още повече раздразнен от благоуханието им, от свежестта на хубавата лятна нощ, от кроткия царствен блясък на месеца... Идеше му да разкъса дрехите си, да удари главата си в някой зид.

Как можа той - мъдрият, предвидливият, недоверчивият - така да се измами? Защо, защо беше повярвал на ромейската дума, защо се бе осланил на рицарската честност...

И ето, сега оставаше сам в борбата. В последния миг, когато всичко бе готово, когато бе дошъл часът за решителната бран - ромеите се отказваха от съюза... А светлокосият пленник, с лице на светец, плетеше тъмни интриги зад гърба му... Но нищо. Той ще се отмъсти. И страшна ще бъде мъстта му.

Като буен поток се надигаше в него желанието да разрушава, да пали, да убива... Тъмно безумие замъгляваше разума му...

Един войскар тихо се приближи до него. Пошъпна само една дума.

- Свърши се.

Калоян отскочи назад, сякаш някой го бе храснал с нещо. Не каза ни дума, махна с ръка, продължи да се разкожда като несвестен. Небето бавно бледнееше... В колоните на дърветата хиляди птици бързо и неспирно цвърчяха. Свеж ветрец разливаше дълги тръпки из буйните треви.

Внезапно, теглен от непреодолима сила, Калоян бързо се опъти към кулата и се качи в келията на пленника. Беше съвсем тихо. Някой не се мярна по стълбата.. До вратата на келията стояха неподвижни и невъзмутими двама стражи. Като зърнаха царя, те се